

Skinny Jake

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian

Jip de Zwerfhond (2017)
Volgend jaar wordt alles beter (2017)
 Normaal (2017)
 Vega Parallel (2018)
Een giraffe in Praag (2018)
 Ik niet hoor! (2018)
 Sugar and Spice (2018)
 Reptielen (2018)
Sentimentele blues (2019)
 Arthouse (2019)
 To Boddah (2019)
De Apocalypse kwam later (2020)
Melodie in sigarettenrook (2020)
 Zomertoer (2020)
Zuid-Koreaanse kibbeling (2020)
 Infrastructuur (2021)
Niemand neukt meer (2021)
 Skinny Jake (2021)

Cazimir Maximillian

Skinny Jake

BRAVE NEW BOOKS

Met dank aan Veronique Dochy voor de redactie.

Eerste druk: december 2021

Copyright © 2021 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl

Omslag © Cazimir Maximillian/Niels Carnas (bewerking)
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789464482126

INHOUD

STAD 9
EILAND 117
NAWOORD 325

Life's a bitch and then you die

Nas

STAD

VRIJDAG 19 OKTOBER 2018

Nadat de zoemer gaat, stromen de lokalen leeg en druppelt iedereen naar het grijs betegelde schoolplein. Vanuit het fietsenhok worden scooters opgestart en stromen fietsers naar de uitgang van het plein. Het is herfstvakantie.

Samen met mijn vrienden bereid ik me voor om de vakantie in te luiden.

Mijn vrienden heten Rowland... Een Surinamer, 13 jaar maar ik schat hem door zijn breedte, postuur en stem stukken ouder. Ik ken hem al sinds dat ik klein was, maar de laatste paar jaren lijkt hij een groeispruit ondergaan te hebben. Bij ons zijn Krystof, een Pool van 14 jaar; twee keer blijven zitten, en Tobin, een Joodse jongen van 13. We zitten allemaal in 2-C. Langs de grote weg met zijn GVB bussen en spitsvervoer lopen we naar de kade aan de Amstel, met aan de overkant het Centraal Station. De treinen die af en aan komen of gewoon stilstaan, het Movenpick Hotel, de veerponten die strepen in het water trekken.

We gaan op een bankje zitten en Krystof tovert een voorgedraaide jonko in een plastic buisje tevoorschijn.

'Weer van Skiffa Tino?' vraagt Rowland.

'Ja man!' zegt hij. Hij deed de grote toeter in zijn mond, stak hem aan, inhaleerde en blies met een O-vormige mond de rook uit.

'Yo Jake...'

Tobin overhandigt me de joint en ik neem een haal.

Ik kijk een beetje schichtig om me heen. Naar de stad aan de overkant die steeds meer oplicht, de torens, de treinen, de gebouwen, de vele schepen op het IJ, de sinaasappelgloed in de lucht die de vliegtuigstrepen lichtoranje doet kleuren..... en zo'n geweldig gevoel omdat Abigail gisteren tegen me aan had

gelegen tijdens het televisiekijken. Alleen was er verder verdomme niks gebeurd.

De marihuana trekt me mee naar een ongekende euforie. Echt alles gaat goed komen.

'Er was toch wat te doen volgende week in de Geiserstraat?' vroeg Tobin.

'Ja, een Halloweenparty... iedereen fixt zijn eigen drank en wierie.' zegt Rowland.

'Ja, wie is iedereen?' vraag ik. 'In ieder geval niet degenen onder de 18 jaar.'

'Easy man...' zegt Rowland. Zeg gewoon even wat je wilt hebben, geef wat doekoes en we fixen het wel voor je.'

'Hoe dan?'

'Connecties... je weet toch?'

Het was de tweede ronde voor mij om te blowen. Graag zelfs. Abigail zou me zien zitten en me cool vinden. Ik zou haar wel willen vragen om mee te komen.

'Jeeezzz man... Zoveel tijd.' zegt Rowland. 'Zo weinig mogelijkheden voor ons.'

'Ja... zo'n fucking speeltuin zal je bedoelen.' zegt Kryztof. Hij spuugt op de grond.

Nog steeds voel ik die flow van de wiet. Mijn vrienden zijn inmiddels naar huis en ik loop het hele stuk naar mijn buurt. Ik woon in een flat, ongeveer tien minuten lopen van mijn school. Ik loop het liefst...

Ik word dromerig door de vele lichtjes die ik voor me zie; van zowel de auto's, lantaarnpalen, ramen van de woningen en het openbaar vervoer, onder de donkere lucht die zich als een deken over Amsterdam trekt. En morgen kan ik lekker uitslapen en heb ik een week geen gezeik meer, geen vreselijke alarmtoon op mijn Samsung die me elke ochtend wakker

maakt.

Hoe laat is het? Acht uur alweer? Straks lekker met mijn moeder een beetje Netflix kijken en daarna pitten denk? Ik passeer de dönerzaakjes, Toko's en Turkse winkeltjes... Fuck dat avondeten thuis ook. Bij een dönerzaak werk ik een kapsalon naar binnen en neem ook gelijk twee van die Tulumba Talisi's naar binnen. De honing druipt uit het gefrituurde deeg als ik er een hap van neem.

Ergens in de bosjes haal ik mijn dick uit mijn trainingsbroek en pis de vloeibare substanties van vandaag eruit.

Even later loop ik door de stille straten tussen de woonblokken in, veelal met schotelantennes. In de verte hoor ik de sirenes en het gesuis van de auto en spoorwegen.

Ik sta stil op een parkeerterrein tegenover het veld waar mijn flat gevestigd is en kijk, zoals ik vaker doe, naar wat er aan leven te bespeuren is achter de verlichte ramen. Hoe hoger de verdiepingen, hoe minder je ziet. Maar ik kijk toch wel voornamelijk naar dat licht op de zevende, waar Abigail woont. Ikzelf woon op de vierde. Ik beloof mezelf deze vakantie om haar zo vaak mogelijk te gaan zien.

Nu ben ik er te loom voor. Mijn moeder zal wel voor de zoveelste keer niks merken dat ik geblowd heb.

Als ze er wel achter zou komen, is de kans klein dat ze boos wordt. Maar het liefst heb ik dat ze het gewoon niet weet of doorheeft.

Met mijn magneetsleuteltje druk ik op het rondje naast de hoofdingang, de deur gaat met een piep en een galmende klak van het slot. Via de lift ga ik naar boven en vanaf de balustrade kijk ik eventjes om me heen. Naar de overburen in de andere flat, de donkere lucht, de lantaarnpalen en de omgeving doorspekt met de galmende geluidshorizon. Op de hoofdweg

stopt er een GVB bus bij de halte.

Ik open de deur van mijn woningblok, hang mijn jas op in de gang en het eerste wat ik tegemoet kom in de woonkamer zijn twee wasrekken met kleren die hangen te drogen.

Mijn moeder zit op de bank.

'Hèè Jake...'

'Hey mam...'

'Wat ben je laat?'

'Ja... Ik was met Tobin, Krystof en Rowland.'

'Ah, hoe is het met ze?'

'Ja goed.'

'Allemaal lekker het begin van de vakantie gevierd.'

'Zoiets...'

Ik voel me ietwat heroïsch tegenover mijn moeder. Gisteren mocht ze weer getuigen dat Abigail tegen me aan lag op de bank.

'Had je al gegeten?'

'Ja...'

'Ooh, ik ook. Ik had geen zin om te koken vandaag...'

'Op de salontafel ligt een aluminium bakje. Hebben we toch beide kapsalon gegeten deze avond. Op de tv begint Nieuwsuur.'

'Vrijdag ga ik met ze naar een feest.'

'Wat voor feest?' vraagt mijn moeder.

'Halloween...'

'Oh... Heb je nog genoeg geld?'

'Eehm, een beetje...'

'Anders vragen hoor...'

Ik krijg een berichtje Facebook Messenger. Abigail vraagt wanneer ik weer tijd heb.

Ik ga naar de badkamer en onder de douche fantaseer ik dat ze bij me onder het stromende lauwe water staat. Hoe zou ze er

volledig naakt uitzien trouwens? Mijn sperma schiet, na enkele halen, tegen het glas van de schuifdeur aan.

Ik droog me af, trek een schone trainingsbroek en T-shirt aan en ga vervolgens bij mijn moeder op de bank zitten om een uurtje Netflix te kijken. Daarna ben ik wel aan slaap toe.

ZATERDAG 20 OKTOBER 2018

Nu het vakantie is vermaak ik me, ver na het uur dat de alarmtoon af zou moeten gaan, in bed op mijn Samsung. Wakker worden met een filmpje op Pornhub, waarbij een stelletje buitenseks heeft. Ik zoek voornamelijk op ebony om modellen te zoeken die iets van Abigail weg hebben. En nu zit ik op Youtube een beetje clips te kijken. Ik ben de laatste tijd erg in de Drillrap uit Engeland. Mijn vrienden luisteren het ook. Het is best grappig... Ik heb nooit van de muziek gehouden die vrienden me voorschotelden. Het had geen gevoel, geen ziel en geen karakter... Anderzijds verklaarden mensen mij ook voor gek met de muziek die ik op mijn beurt verstuurde.

Ik vind het raar. Het spul van de label Hyperdub klinkt toch niet veel anders dan dat Drillrap? Misschien wel enkele andere slagen maar...

Die clips trekken me erg aan. In het begin werd ik meegezogen in de duisternis, en die maskers verontrustten me zodanig dat het ergens ook wel prettig voelde. Bij die baslijnen en de manier van rappen krijg ik kippenvel en kan ik die woede voelen.

Die artiesten moeten wel de klappen hebben gekregen en die messen en die pistolen... die gewoon nep zouden moeten zijn... Geef ze eens ongelijk.

Maar voornamelijk de klanken zijn het visitekaartje. Het geeft kippenvel. Het doet je haast voelen zoals die artiesten zich voelen.

Het komt uit Chicago en sinds kort zijn er zelfs Nederlandse artiesten. Ze zijn kwaad... op de oneerlijkheid, dat kan ik zeggen. En ik weet hoe het is om een familielid te verliezen. Mijn vader stierf namelijk ook door zinloos geweld toen ik zes

was.

Ik droom ervan... Zo'n masker zou goed van pas komen om zowel onbekend te zijn als de dader goed bang te maken. Maar de dader is in de vergetelheid verdwenen. Ik weet niet wie het is noch waar hij woont. En we zijn al zeven jaar verder. Ik kan mijn vader slechts nog in vlagen herinneren. Ik kan me zijn geur van leer nog herinneren en zijn koude hand langs mijn wang. Maar de herinnering dat hij onder een wit doek tussen de politielinten lag blijft me nog het meeste bij. Dat is mijn verhaal, weetje?

Ik vind dat het tijd is om uit bed te stappen. Ik open de gordijnen en kijk uit over een grasveld met kinderspeeltuin en de portiekflat daartegenover. De lucht is helderblauw en het lijkt erop alsof de zomer zich ook heeft doorgetrokken naar de herfst. Een GVB-bus rijdt net weg en het verkeer op de plaatselijke weg doet verder alsof er niks aan de hand is. Dat ik mijn moeder de hele tijd bezig hoor zijn vlak bij me ben ik inmiddels allang gewend. Ik kan hier muziek luisteren, met mijn pik spelen of desnoods naakt op mijn hoofd staan... Ze komt bijna nooit hier naar binnen.

Voor de spiegel bekijk ik mijn lichaam. Ja... een skinny... Zo word ik wel vaak genoemd. Ik doe wax in mijn halflange blonde haren, hijs mezelf in een trainingsbroek en een sportshirt en ontvang mijn moeder in de woonkamer. Ze zit voor de televisie enkele boterhammen te eten. 'Zo, jij bent vroeg...'

Het is tien uur 's ochtends. Ik heb het vaak tot 12 uur gemaakt in de vakanties.

'Wat ga je doen? Naar Abigail?'

'Ja...'

Ze laat weer zo'n zoetig lachje waar mijn nekharen toch een beetje van overeind gaan staan en waar ik me voor schaam.

Zoals ik al eerder vertelde woont Abigail drie verdiepingen hoger. Het voelt op een één of andere manier alsof ze altijd over me waakt.

Via de stenen trap heb ik haar adres bereikt. Ze doet wat ze wel vaker doet. Op de balustrade maakt ze allerlei dansjes, terwijl ze haar smartphone op een krukje tegen de muur recht weet te houden, zodat ze in de lens terecht komt. Uit het apparaat hoor ik Reggaeton; iets wat ik erg lame vind in vergelijking met Drill.

Abigail, van Antiliaanse afkomst, heeft twee vlechtstaarten op haar hoofd gebonden, een legging en een T-shirtje. Ze merkt me op.

'Heeey Jakey!'

Met lenige stappen loopt ze op me af en slaat ze haar armen om me heen. Ze is bijna net zo groot als ik, ze is lief en elke knuffel zorgt ervoor dat ik me weer een beetje man voel.

Ik moet misschien nog een paar stappen ondernemen, maar ik durf eigenlijk niet.

Niks laten merken. Alles komt op zijn tijd.

We zoeken het buiten de flat op. Eindelijk eens weg van de geur van vochtig koud beton. De bestemming is even onbelangrijk, maar we zijn weer even in de buitenlucht.

De herfstzon lijkt wel de temperaturen op een iets hoger pitje gezet te hebben en al het beton van de wijk, met zijn winkeltjes, toko's, torenkranen en verkeer worden overgoten door deze goudkleurige gloed. Ondanks de warmte weet de kleur wel te vertellen dat de zomer van 2018 nu wel voorbij is. Maar toch hebben we onze jassen thuis kunnen laten.

Abigail loopt veelal te spelen op haar telefoon, drukt haar wang tegen de mijne aan voor een nieuwe foto; met de nodige

versiersels en filters van dien en ik voel me fantastisch. Hoe ik hier met haar over straat loop, alsof het mijn dushi is, mijn engeltje terwijl ik haar grote vent mag zijn. Wat maakt het eigenlijk ook uit wat onze bestemming nu wordt. Ik vind het nu wel allemaal prima zo. Ik moet wachten op een moment dat ik wat meer van haar warmte voel... streven naar de momentjes die me nog sterker en onoverwinnelijker doen voelen. Maar ik durf te weinig.

Even verderop stopt Metro 52 op het station.

'Kom!' roept ze.

Ze pakt me bij mijn hand en we rennen naar het station.

'Die halen we echt niet...'

Abigail drukt het flapje van haar smartphone op de incheckkussen en de poortjes gaan open; om vervolgens een alarm na te laten omdat ik door haar ben meegetrokken.

Maar de metro vertrekt nog voor we de trap naar beneden kunnen pakken.

'Fuck...'

Vervolgens begint ze te lachen.

'Over zes minuten komt de volgende...' vervolgt ze.

'Waarom moesten we dan zo rennen?'

'Och, weet ik niet. Misschien konden we hem nog wel net halen.'

We lopen naar beneden en gaan samen op een bankje zitten.

Het station bevindt zich tussen twee snelwegen in.

'Gaan we naar het centrum?' vroeg ik.

'Waar anders?'

In de verte kwam er een nieuwe M5 aangereden.

Alsof Abigail ook nooit op een normale manier kan opstaan en een metro in kan stappen. Ze grijpt me bij mijn hand, slaat met sprongen vele stappen over en ze laat zich vangen door de paal in het midden vast te houden en zich vervolgens achterover te

leunen. Alsof ze er de Tango mee danst.
Het is druk in de metro dus ze gaat op mijn schoot zitten. Ik vraag me af of ze hem kan voelen.
Blijkbaar niet, want ze geeft geen sjoege.

Het centrum van Amsterdam zou gevaarlijk moeten zijn. De drukte op het Rokin, Damrak en de Dam. De trams, de artiesten, toeristen en eettentjes. Een totaal andere wereld dan zo'n skere betonnen gat in Noord.

Allereerst gebruiken we het centrum voor een paar hippe Tiktok opnames. Onze lachende gezichten met de sjokkende trams op de achtergrond. Enkele kleurenfilters... en dan is het tijd om te gaan eten en andere dingen te doen.

Ja, we proberen het weer, net zoals de enkele keren in de zomer, dit wordt een nieuwe vlog. Ja, dat is ook nog zo. Ze maakt vlogs onder de naam AbiDabi2006.

Ik ben er een paar keer in voorgekomen terwijl we kattenkwaad uithaalden. Niet zozeer kattenkwaad waar we straf voor zouden krijgen, mijn moeder en haar ouders kunnen er gelukkig ook wel om lachen.

'We zijn dus nu in de Kalverstraat...' begint ze opgewekt. 'En we gaan weer naar de Pathé om een 16+ film te zien. Daarvoor moeten we weer tien minuten na aanvangstijd wachten... och, dan missen we wat trailers... en dan is er geen controle meer... Ik doe dat weer met Jake... Jake... zeg eens hallo...'

'Hallo...'

'Ik hoor je niet.'

'Hallo!' zeg ik luider. Ik zwaai naar de camera.

We lopen voorbij de Munttoren, die zijn carillon uitvoert.

Abigail richt zijn camera op de klok.

'Het is nu half 1 en daar ligt de Pathé. Wat gaan we eens uitzoeken?'

We steken de Vijzelstraat over en kijken op het bord.
'Venom, Bad Times at the El Royale, Mile 22... Hell Fest...'
'Zullen we Hell Fest doen?' zegt Abigail. 'Hou jij mijn hand vast als ik moet gillen?'
'Tuurlijk...'
We bekeken de aanvangstijden.
'Eerst maar MC Donalds denk.' wees Abigail.

'Nou, het plan is dus mislukt.' zuchtte ik.
'Ja, we wilden naar de zaal sluipen, werden we betrapt door zo'n motherfucker achter de popcornvitrine.'
'Maar geen boete, geen politie... alleen is de missie mislukt, we kunnen niks over de film vertellen.'
'En de afgelopen zomer is het ons wel gelukt...'
'Nouja, shit happens... We gaan maar iets anders doen?'
'Maar wat dan? Er is bijna niks voor onze leeftijd.'
'Dat is het ook. Er is bijna niks. We mogen nergens naar binnen, we mogen niks op het scherm zien, we mogen niet roken, niet neuken, niet drinken, bepaalde muziek niet luisteren...'
'Jezus Jake, doe normaal... Nou verkloot je mijn opname.'
'Waarom?'
'Effe geen grove woorden oké, vanwege mijn ouders? Pfff, nou moet ik weer knippen... Nouja, nevermind.'

Nadat we nog wat hebben rondgehangen in het centrum, pakken we de metro terug. Het is al bijna avond en eenmaal de metro bij Noord bovengronds komt, heeft de lucht een perzikkleur. Nog steeds geen wolkje aan de hemel.
'Abigail.'
'Ja?'
'Heb je zin om vrijdag mee te gaan naar een feest?'

'Wat voor feest?'

'Halloweenfeest. Rowland, Kryztof en Tobin komen ook.'

Ze lachte.

'Een Surinamer, Jood en een Pool stappen een bar binnen...'
gichelde ze.

'Ja, en een Nederlandse jongen en een Antiliaans meisje gaan
mee.'

'En wat gaan de Surinamer, Jood, Pool, Nederlander en
Antiliaan dan doen die avond?'

'Dik feest vieren, denk?'

'Kan ik het vloggen?'

'Eehm... dat lijkt me denk ik niet verstandig.'

'Hoezo niet?'

'*Station Toldorp*' zegt de omroep.

DINSDAG 23 OKTOBER 2018

'Whahaaa, hij heeft weer een filmpje met haar gemaakt hoor.'
zegt Rowland.

'De kleine geile Abigail.' zegt Tobin.

'Weet je al hoe haar kutje ruikt?' zegt Kryztof.

'Ja, man...' zeg ik. 'Naar shampoo.'

'Wast ze die altijd met shampoo. Zal de boel wel ontstoken
zijn.'

'Heeft ze er al haar op trouwens?'

'Nee...'

'Whojoh, hij heeft haar kutje gewoon gezien, bro.'

'Heb je foto's gemaakt?'

'Nee, ook niet.'

'Waarom niet bro?'

'Als de overheid dat ziet ben ik de lul... en zij ook.'

'Volgens mij lult ie gewoon, tjap...'

'Ja, je lult. Je hebt haar kutje helemaal niet gezien.'

'Jawel!'

'Ik zie het aan je smoel dat je liegt.'

'Nee, het was in het toilet van de Pathé.'

'Nu lult ie echt.'

'Ja, hoe wil je dat dan doen? Jullie werden al betrapt toen jullie
naar de zaal liepen.'

'Of zijn jullie toen alsnog teruggegaan om in het toilet te
duiken?'

'Ja, man... Heb nou maar geen praatjes jochie.'

'Je durft het gewoon niet te vragen, geef nou maar gewoon toe.'

'Ja, nu is ie stil...'

'Komt ze wel naar het Halloween-feest?'

'Ja... ze komt.'

Het stelletje apen begint te joelen en high fiven uit te delen. We

bevinden ons in het clubhuis, gelokaliseerd tussen het hoge riet nabij een braakliggend terrein. We hebben twee jaar gedaan om er een waterdicht gebouw van te kunnen maken. We begonnen op onze achtste en eindigde toen we tien waren. Eerst als speelhuis, en nu als een chillhok, waar de wietrook dwarrelt en de drillrap de achtergrond bepaalt. Niet geheel op eigen terrein, maar dat maakt in Amsterdam-Noord niks uit.

Van de flatjes, tot vele braakliggende terreinen, tot weggrotende woonboten, tot leegstaande loodsen, showrooms en kantoorpanden, tot hier en daar tuinen met containers en caravans met stadsnomaden. Hier kan het allemaal. Dus waarom zouden de popo's dit gaan oprollen.

'Maar zou je der wel willen ballen?' vraagt Tobin.

'Natuurlijk wil ik dat... maar ik denk dat zij niet zo wil.'

'Nou, ik kan wel pilletjes regelen. Gaan die schaamlippen van haar wijddopen staan en dan wil ze alle pikken van Amsterdam-Noord.'

Sorry dat ik het zeggen moet, maar... Ik twijfel een klein beetje nu of ik Abigail zou willen meenemen. Punt 1: Ze woont drie verdiepingen boven me. Punt 2: Haar ouders zijn in contact met mijn moeder. Punt 3: Ik heb zoveel herinneringen aan haar, wat zou ik moeten zonder haar? Maarja... Punt 4: Ik ben wel heel erg nieuwsgierig naar bepaalde dingen.... en mijn matties hebben al vaak opgebiecht wie ze gebald hebben, maar ik ben gewoon nog een fokking maagd.

'Maar er komen nog genoeg andere chicks.' zegt Tobin

'Ja man...' zegt Krystof. 'Ze moeten wel willen neuken hoor, anders mogen ze oprotten.'

Hij nam de joint over van Tobin, nam een haal en gaf hem aan mij door. Hij zakte onderuit op de bank.

'Ik verveel me de kanker, man.'

'Ja, nog drie dagen...' zegt Rowland.

'...en dan fokking losgaan.'

'Ja, wat is er anders te doen?'

Ja... Wat is er anders te doen? Waarom begrijpen mensen dat niet eens? Vanaf je tiende of elfde gaat de speeltuin vervelen, gaat Playmobil vervelen, gaat Lego vervelen, gaan de trapautootjes vervelen, gaan de kleurplaten vervelen, gaan al die films met die pratende diertjes vervelen en ben je klaar voor iets nieuws. Ben je klaar om jezelf te bewonderen en om nieuwe dingen te ontdekken, maar dat zouden wij niet begrijpen.

Maar waarom?

Het enige wat ik kan concluderen is dat de maatschappij het liefst heeft dat je tot je achttiende gewoon doof en blind tegelijk bent en hoort je leven tot die tijd een blanco gat te zijn die je nog slechts mag invullen met de uitgekauwde dingen uit je peutertijd.

Alles wat wij nu doen is tegen de regels. De teksten van de drillrap zijn te grof en stel je nou toch voor dat we nu betrappt zouden worden met deze jonko's en de flessen drank?

Ja, dan zal er nog weinig voor ons overblijven... of zal deze straf misschien alle laatste beetjes vrijheid van ons afnemen

Maar ik vind het best. Het maakt het ook zo spannend. Wat een heerlijk gevoel eigenlijk om daar gewoon schijt aan te hebben. Ze zijn gewoon jaloers op ons. De regels zijn slechts opgelegd omdat je blijkbaar vanaf je achttiende lekker stoer mag doen, en daar moeten wij dan zogenaamd van onder de indruk zijn. Maar wij kunnen ook stoer zijn hoor. Let maar eens op.

'Laten we even wat gaan tjappen, bro.' zegt Rowland, terwijl hij een dikke pluim rook uitblaast.

Terwijl we op zoek zijn naar een goede eettent, worden de flats om ons heen langzaam door de schaduwval opgeslokt en lijkt ik door mijn roes te worden gehypnotiseerd door zowel de blinkende koplampen, vele lichtjes, schemerende lucht en de geuren die ik van zowel de natuur als de plaatselijke tentjes ruik... maar ook de geluiden van het voorbijrijdende verkeer. Ik heb hem echt goed zitten, ouwe.

We zijn ook niet bepaald rustig, we schateren, lachen, kunnen bijna niet meer recht lopen en mijn hart lijkt te willen mee te geven dat mijn leven nog alle goede kanten op kan gaan.

Neem bijvoorbeeld Abigail.

'Döner...' zegt Kryztof.

'Nee, doe mij maar pizza.' zegt Tobin.

'Wel koosjer toch?' zeg ik.

'Fuck off man!'

Hij geeft me een stoot.

'Dat doe ik thuis wel... Dat saaie tjappen de hele tijd. Nu ben ik op straat.'

'Jij wilt pizza? Nou, dan kunnen we toch dezelfde tent uitzoeken?' zegt Rowland.

'Ja, maar wat voor tent?' zegt Kryztof. 'Sommige zaken moet je echt niet komen man. Als je zo'n stukje dönervlees onder een microscoop legt dan is een riool in Bangladesh er nog niks bij.'

'Ja, en welke tent? Ze heten bijna allemaal hetzelfde.'

Uiteindelijk hebben we er maar een gekozen, een van de miljoenen hier in de buurt, zo dan niet in deze hele stad.

De döner komt me eigenlijk wel een keer de neus uit, maar op dit soort plekken vreet je bijna niks anders. Ik heb een Turkse pizza, terwijl Rowland en Tobin een kapsalon naar binnen harken en Kryztof een broodje döner met een bakje patat.

Ik voel hem nog steeds, de wiet en de drank van zojuist. Ik

denk voortdurend aan Abigail. Zeker onder invloed komt ze veel in mijn hoofd voor. Ik kan morgen weer naar haar toegaan, en straks maakt ze nog iets mee met dat feest.

'Wojoh, kijk eens...'

Tobin wees uit het raam.

'Als we het over de duivel hebben.'

Over de straat, tussen het verkeer en de GVB-bussen, rijdt een hele grote Mercedes 4x4 wagen. Ons grote voorbeelden. De oprichters van het feest. Ik heb ze al eens gezien in de zomer, toen ik mijn allereerste party mocht meemaken en ik vind het, ondanks het wel een dikke fun is en ze een hoop voor ons kunnen betekenen, wel een klein beetje raar: Het zijn lui van vijftientig, dertig jaar, en ze managen feesten waar slechts wij tieners op af komen. Je zou het iets van pedofilie kunnen noemen, maar toch... zonder hen zou er geen reet te beleven zijn hier.

Daarom zijn ze cool.

De zekere Papi Piri, een Soedanees die behoorlijk veel Spaanse woorden gebruikt, en TisjuboyKees. Deze woont in Almere maar heeft twintig jaar in Amsterdam gewoond; althans, zo stelt hij zich altijd voor.

Ze rijden voorbij, Papi Piri zit achter het stuur met een elleboog uit het raam. Zoals het hoort.

Door het dubbelglas kunnen we nog net de pompende reggaeton horen.

Terug thuis, kijkend naar de flat met zijn verlichte ramen. Voornamelijk naar het desbetreffende raam drie verdiepingen boven mijn afdeling.

Maar ik ben aardig moe, nog steeds voel ik de wiet en de drank. Het maakt niet uit hoe laat het is. Ik stap het portiek binnen en neem de lift naar boven.

'Hoi Jake.' zegt mijn moeder, nadat ik het appartement binnenkom. De televisie bromt in de woonkamer.

'Hey mam...'

'Was het gezellig?'

'Ja... Ik ben moe... ik ga naar bed.'

'Is goed, slaap lekker knul.'

ZATERDAG 27 OKTOBER 2018

Een totale openbaring. Op dit soort plekken en dit soort situaties gebeurt het allemaal. Dingen die wij op onze leeftijd niet mogen. Je zou het kunnen zien als een soort illegale praktijk of een ondergrondse organisatie. Het is toch niet te geloven dat ik dat op die manier moet omschrijven? Dat je die termen moet gebruiken om überhaupt te mogen leven buiten de verkleuring waaraan we ons gedwongen moeten houden? De dag begon zo: Abigail was bij mij gekomen en er was weer een stof voor een nieuwe vlog onder haar naam AbiDabi2006. Het was een bloedgeil moment dat niet uit wilde komen. We verkleedden ons en ik zag haar in haar bikini. Waarom deed ik nou niks? Waarom trok ik mijn onderbroek nou niet gewoon uit? Anyway... We maakten ons klaar voor dat Halloween-feest en het liet ons niet onverschillig. En nu staan we hier, voor de ingang van een gebouw in de buurt, een oude fabriek... (Wat ben ik toch blij met de vele leegstaande vondsten in Amsterdam-Noord, en ik denk dat mijn vrienden daar precies hetzelfde over denken)... waaruit muziek klinkt, vele lichten worden gehuld en waar we samen met een hele rij tieners aansluiten. Abigail heeft rode schmink onder haar mond, een wit gezicht en een gebit met scherpe tanden, terwijl ik een soort Frankenstein ben ofzo. We maakten er maar iets moois van en dat is ons gelukt. Ik voel de energie, de adrenaline en de zin... en Abigail is nu bij me. We treffen de vrienden, evenals gekostumeerd op het thema en lopen naar binnen. De luider wordende muziek tegemoet. Het is niet te geloven, er wordt getongzoend op de banken, de tafels staan vol drankflessen, er worden joints in het rondte gedeeld, meisjes dansen in bikini op een tafel en Papi Piri en TisjuboyKees zorgen vanachter de dj-set voor de sfeer en in het bijzijn staan er een groepje

gemaskerde gasten die op de maat van de muziek met messen zwaaien. Zoiets hoort erbij. Een levende horrorfilm door al die kostuums. Abigail lijkt het eerst allemaal maar vreemd te vinden, maar ik hoop dat ze het een keer leert te begrijpen. Het was trouwens de bedoeling om de boel te vloggen, maar haar tellie laat ze vreemd genoeg wel in haar zak.

'Yes! Yes! Yes!' roept Rowland.

Papi Piri en TisjuboyKees blazen stoom door de ruimte en geven met hun set een spookachtig trillerig geluid dat in jaren 50 films nog eng was, maar nu niet meer dan grappig en typisch is.

'Skinny Jake, ouwe rukker!'

'Is dat je chickie?'

Twee van die gasten van de zogenaamde Toldorp-side; inmiddels een grote WhatsAppgroep. Op dit soort gelegenheden spreken we elkaar slechts aan bij de voornamen. Het gaat hier nu om Skiffa Tino en Bruintje.

Skiffa Tino zit 2 klassen hoger dan mij en is 15. Zijn vader is een Italiaan die naar geruchten thuis twee Beretta's in de lade van zijn nachtkastje heeft verborgen, maar Skiffa Tino (in werkelijkheid Tino Guillio) zal wel beter weten, ook al zegt hij niks. Die andere gast heet Haabie, een Marokkaanse.

We geven elkaar de boks.

'Kijk hen dan!'

Haabie wijst naar de meisjes dansend op tafel; genaamd Little Razor en Lucy Gold.

'Die mogen alle twee op mijn pik gaan zitten.' zegt Rowland.

Stelling, we zitten hier nu op de bank en Abigail kent nog niemand hier... althans niet van achtergrond. Ik ken alleen maar geruchten en verhalen, iets waarvan ik stiekem hoop dat deze waarheid zijn. We weten Skiffa Tino nu wel met zijn twee

Beretta's, maar dit verhaal vind ik nog interessanter: Schuin tegenover mij zit Ganja Juan een waterpijp te roken. Typisch wat betreft zijn naam. Het schijnt een loopjongen te zijn van Papi Piri en TisjuboyKees. Telkens als hij weer loopt te pronken met zijn stapel doekoes kan ik bijna niks anders dan het gerucht te geloven. Maar dan hebben we tegenover mij, Vlad de Rus. Hij is sociaal met ons, vraagt naar ons en produceert de meest domste grappen waar hij nog het hardste om lacht. Wat Abigail niet weet en wat ik slechts heb gehoord en stiekem hoop om de spanning erin te houden is dat Krystof al tot enkele keren aan toe Vlad geld heeft betaald om iemand om te leggen. Vlad de Rus schijnt namelijk een huurmoordenaar te zijn. Hij is op Papi Piri en TisjuboyKees na met zijn achttien jaar de oudste van het geheel. Het zou nu tijd worden voor de eerste echte zoenpartij met Abigail, en hopelijk daarna meer... maar door al die trammelant om ons heen lijkt ik niet echt een kans te zien. Ineens komen er enkele chicks onze kant op en laten zich al nonchalant op de schoten van de jongens vallen. Little Razor en Lijntje. Is dit mijn kans? Zal ik Abigail nu op haar bek gaan pakken? Ik kijk naar Tobin en Rowland die stiekem aan deze meiden lopen te frunniken, ik zie hoe Kryztof de fles Wodka overneemt van Vlad de Rus, waarnaar ze allerlei Oost-Europese karikaturen proberen te maken met veelal stom gelach. Ik richt me maar op Abigail. 'Kom je mee?' We moeten toch ergens een begin maken. Ondanks ik het graag wil voel ik het schaamrood als al die gasten de gevoelige dingen nog gaan aanmoedigen ook. Ik moet haar zo snel mogelijk van die roeptoeters vandaan halen. Even later staan we tegenover elkaar op de dansvloer. De reggaeton-bassen

pompen door de toko, Little Razor en Lucy Gold draaien met hun konten, de stringtouwjes boven de broeken zichtbaar. Zij doen het gewoon... Het gebeurt gewoon. Ze zijn niet braaf, ze zijn niet gehoorzaam. Stoppen met denken. Ik voel me zweverig worden door de paar slokken alcohol van zojuist en de laserlichten die zich in vele kleuren door de tent heen springen.

Oké, ik pak Abigails hand vast, terwijl ik een ontzettende stijve pik in mijn trainingsbroek heb. De warmte doet me het gevoel geven alsof ik van de aarde wordt geplukt door buitenaardse wezens, alsof ik in een andere dimensie zit.

Ze glimlacht en ze danst met me mee. Ik durf nog zo weinig. Ik wil haar zo graag op haar bek pakken, maar dan kan het nog wel eens gigantisch fout aflopen.

Het is me gelukt om haar om te draaien, eindelijk... een kleine vooruitgang. Ik schuur tegen haar billen aan, hou mijn armen om haar buik en ze lijkt zich niet te verzetten.

Er zal vast wel wat geroepen worden, maar dat kan me niks schelen. Dit voelt lekker aan. Het geeft me al een beetje kracht. Het maakt me tot een knappe jongen, het maakt me onverslaanbaar. Verder kan ik er weinig woorden van maken. Ze draait zich vervolgens weer om en brengt haar mond naar mijn oor.

'Ik voel me niet lekker... Ik wil gaan...'

Even op een rijtje bruh... We lopen naar Toldorp, het is laat, donker, de auto's suizen langs, enig leven bij de eettentjes, cafés en nachtwinkels, de lichtjes van de koplampen, flatgebouwen en lantaarnpalen...

en Abigail loopt naast me. Abigail, diegene waar ik samen dat kleine momentje mee kan delen voor de rest van het leven.

Eigenlijk kan het niet. Zo laat op straat. Maar we doen het, en